

Lucy Diamond

Tři dámy na Zhubnutí

Lucy Diamond

*Tři dámy
na Zhubnutí*

2016

Copyright © 2010 by Lucy Diamond
Translation © 2016 by Jana Vlčková
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SWEET TEMPTATION,
vydaného nakladatelstvím Pan Books, Londýn 2010,
přeložila Jana Vlčková
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Kateřina Coufalová
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2016

ISBN 978-80-7498-186-9

Mým rodičům

1

Nacpaná k prasknutí

Maddie

Největší trapas, jaký jsem kdy zažila? Mám jich na kontě hned několik. Například jsem si vykračovala po pěkně rušné ulici se sukní nešťastnou náhodou vzadu zastrčenou do spodňárů. Všimla jsem si, jak se kolemjdoucí pochechtávají a ukazují si na mě, ale domnívala jsem se, že jde o běžný typ blbečků, kteří si myslí, že lidi s nadváhou jsou buď hlupáci, nebo úplně imunní vůči jízlivým komentářům, které mají za cíl ublížit.

Když mě před obchodem charity zastavila jistá laskavá paní, aby mi řekla, že poskytuju okolí pěknou podívanou (což se dá vyložit hned dvěma negativními způsoby), myslěla jsem, že umřu hanbou. Někdo mi dokonce zatleskal, když jsem šklubla sukní, abych si zakryla zadek, a já cítila, jak rudnu ponížením. V Caffé Nero jsem si musela dát dva mandlové croissanty a velké cappuccino, než jsem se odvážila jenom pomyslet na návrat na ulici.

Snad nemusím dodávat, že mě tahle epizoda roky pronásledovala. Jenže loni v létě se v práci stalo něco mnohem hor-

šího a snad ještě trapnějšího, než když jsem v sedmi letech strčila hlavu do mříže v brance a víc než hodinu ji nemohla vytáhnout, anebo když jsem sjela po zadku do jezera při pokusu vyfotit svoji rodinu.

Pracovala jsem na částečný úvazek v jednom velkém rádiu v Birminghamu a svou práci jsem milovala. Teda až donedávna. Rádio mi bylo přítelem od té doby, co se ze mě stal plachý teenager vyrůstající ve stínu své nepřehlédnutelné matky. Táta s námi dávno nežil – zaplaťpánbůh –, takže jsme doma byly jenom my dvě. Přesto měla naše dvoučlenná domácnost do klidu daleko. Každý víkend máma pořádala koktejlové večírky a všemožné party, takže dům byl plný jejích mondénních kamarádek, které se zvonivě smály, a žoviálních chlápků s hlubokým hlasem z divadla. Zvali mě, abych se k nim připojila, ale tohle pomýšlení mě děsilo natolik, že jsem obvykle skončila nahoře ve svém pokoji, zavřená s rádiem a pytlíkem zářivě barevných želatinových bonbonů.

Rádio mi dělalo společnost víc než kdokoli jiný. Mým oblíbeným dýdžejem byl tou dobou muž s medovým hlasem jménem Alex Morley. Probouzel ve mně dojem, že mluví jenom ke mně. Představovala jsem si ho jako vysokého hubeného kluka s kudrnatými vlasy barvy písku a jiskrnými modrými očima, který chodí zásadně v odrbaných džínách. (Něco jako sexy Sawyer ze seriálu *Ztraceni* s místním hovorovým nářečím.) Choulila jsem se na svém sedacím pytlí, cpala se želatinovými hádky, listovala v pubertáckých časopisech a Alex mi pouštěl písničky. Určitě si dokážete představit ten šok, když mi máma sehnala jeho podepsanou fotku a z mého idolu se vyklubal papulatý strejč s panovačným pohledem a hodně mizernou přehazovačkou.

Tři dámy na zhubnutí

Nevadí. Tou dobou jsem už stejně byla do rádia zamilovaná. Díky němu jsem si nepřipadala osamělá a uměla jsem se ztratit v jeho zvláštním světě. Odpustila jsem Alexovi prořídilé vlasy i odulý obličej (nebyla jsem na tom o nic líp) a začala spřádat sen, který se nikdy nenaplnil – že jednou to budu já, kdo mluví do mikrofonu a zprostředkuje nějaké osamělé duši spojení se světem...

Ne, tuhle práci bohužel *nedělám*. Jsem asistentka vysílání v Brum FM a měla jsem to štěstí pracovat pro Chipa Barretta, výmluvného stříbrného lišáka, který roky zajišťoval polední program a „dámy určitého věku“ ho zbožňovaly. Jenže pak nastoupil nový ředitel, Andy, a rozhodl se, že stanici „omladí“, aby odpovídala současným trendům. A tak byl starý dobrý Chip převelen na pozdní noční hodiny a jeho rubriky jdou do éteru mezi druhou a šestou hodinou ranní. Vedení nezahálelo a pohotově ho nahradilo největší mrchou v kraji a – já mám tu smůlu, že pro ni pracuju.

„Dobré ráno, Birminghame! Je tady Collette McMahanová, aby ti přičarovala jiskru do oka a úsměv na rty!“ vykřikovala každé ráno do mikrofonu svérázný úvod své show. Bylo to opravdu ironické, protože zatímco se před posluchači rozplývala a chrlila na ně pozitivní energii, na mě naopak obvykle zuřivě gestikulovala nebo mi posílala rozčilené e-maily s naléhavým upozorněním: „MADDIE, NEMÁM TU ŽÁDNÉ KAFE!!!!!!!!!!!!“

Její hysterčení na mě mělo jednoznačný vliv – nejradši bych jí jednu vrazila. *Tady je Maddie Lawsonová, Collette! Nejradši by ti zapíchla tužku do oka a jednu ti stříhla!* Zaprvé nesnáším zprávy psané velkými písmeny (působí agresivně) a zadruhé vaření kávy nespadá do mých povinností a ona to dobře ví.

(Už jsem se zmínila o tom, že je štíhlá jako proutek, velmi atraktivní a má černé vlasy po ramena a kouřově šedé oči? Což situaci jenom zhoršuje.)

Ten den, o kterém vyprávím, se Collette opozdila. Už zas. Její pořad začíná v jedenáct dopoledne a obě máme být na pracovišti nejpozději v deset, abychom s producentkou Becky prošly vysílací schéma a měly na všechno dost času. Chip býval ve studiu už v devět. Psal si poznámky a promýšlel seznam skladeb, které pustí. Každým coulem profesionál. Zato Collette připlula, kdykoliv se jí zamlulo. První týden se jí dařilo dorazit ve čtvrt na jedenáct, ale poslední dobou přichází skoro v půl.

„Bože, tam je vedro,“ povzdechla si, odhodila kabelku na stůl a přesunula na čelo velké stylové brýle proti slunci. Měla zvučný a celkem melodický hlas a ráda o sobě dávala vědět. „Jak jsme na tom? Všechno připravené na velkou show?“

Becky se zatvářila podrážděně. „Kdes byla, Collette?“

Naše hvězda protáhla obličej. „Nemusíš se hned ježít,“ odsekla. Podívala se mým směrem, jako by si mě teprve teď všimla. „Přines nám kafe, zlato. Jsem úplně na troud. Včera jsem zalehla dost pozdě.“

Všimněte si, že se nekonalo žádné *prosím*, zato použila blahosklonné oslovení *zlato*, jako bych byla nějaká šestnáctiletá praktikantka. Ve skutečnosti je ta nána pitomá o rok mladší než já.

Chtěla jsem se zvednout, ale vtom mi Becky položila ruku na paži a zastavila mě.

„Maddie nemá čas tě obskakovat,“ prohlásila mrazivě. „Potřebujeme ji na přípravu vysílání. Takže pokud můžeš, projdeme si dnešní schéma. Do éteru jdeme za necelou půlhodinu, tak sebou musíme hodit.“

Tři dámy na zhubnutí

Collette vypadala namíchnutě. Zaječela na jednu ze sekretářek, aby jí přinesla kafe, a mě probodla pohledem, jako bych za něco mohla.

Konečně jsme byly připravené usednout k práci. Collettin blok je směs hudby a mluveného slova s telefonickými vstupy a soutěžemi. Záleží na tom, který je den v týdnu. Součástí mé práce je sestavit základní vysílací schéma a předložit ho Becky ke schválení. Pátrám po místních novinkách, o kterých by mohla Collette něco říct, a domlouvám rozhovory s hosty. Chipa zajímali lidé a jejich příběhy – třeba pracovníci charity, pomáhající bezdomovcům, anebo dívka s leukémií, která si přála výlet do Disneylandu. Zato naší Collette jsme s Becky zatím nedokázaly přijít na chuť. Zdálo se, že jediné, co ji baví, je utahovat si z celebrit nebo probírat nepodložené drby.

„Oukej.“ Procházela jsem svoje poznámky. „Ve čtvrt na dvanáct máme diskuzi s posluchači. Mohla by se týkat začátku školních prázdnin...“

„Ne!“

Zůstala jsem ohromeně zírat, jak mě Collette pohotově ustříhla. „Ehm... Většina našich posluchaček jsou matky, takže...“

„Takže to poslední, o čem si chtějí povídat, jsou školní prázdniny, kotě,“ ušklíbla se. „Už jsi někdy slyšela o věcech, před kterými radši zavíráme oči? Co dalšího tam máš?“

Zírala jsem do notesu. Tváře mi hořely. Chip by se mnou takhle nikdy nemluvil. „Večer se koná vyhlášení cen o nejlepší birminghamskou restauraci,“ spustila jsem opatrně. „Možná...“

Collette nespokojeně mlaskla. „No, to není moc sexy,“

poznamenala. „Hele, nechte to na mně. Vymyslím lepší téma. Co tam máte dál?“

A tak to pokračovalo. Becky dopadla stejně jako já. Collette se nelíbil Recept na středu od šéfkuchaře Phila. „Cože? Nezdá se vám moc *obyčejný*? Zavolejte mu, ať vybere něco jiného. Exotičtějšího.“ Při zmínce o příjezdu kapely hrající sambu zakoulela očima, a když jí Becky připomněla polední kvíz, dokonce zívla.

„Měly bychom se připravit,“ rozčílila se v tomto bodě Becky a začala si natáčet na prst jednu ze svých ryšavých kudrn, což je vždycky špatné znamení. „Collette, zbytek probereme letem světem, není čas. Maddie, postarala by ses o hladký průběh, prosím?“

„Bez obav,“ zavrčela Collette, studená jako psí čumák, a odvlínila se do studia.

„Samozřejmě,“ přikývla jsem, ačkoliv jsem v takové pohodě jako ona nebyla. Na živé vysílání jsem si dávno zvykla, ale Chip vždycky pevně svíral otěže a měl pod kontrolou každou minutu z tříhodinového programu. Kvůli tomu, že Collette zavrhl polovinu materiálu, který jsme pro ni s Becky připravily, se program povážlivě ztenčil.

Ale nemusela jsem se bát. Collette má vždycky co říct. Většinu témat čerpá z bulvárních deníků, a tak se dočkala živé odezvy od posluchačů, kteří jsou zároveň pilnými diváky nové reality show. Následoval monolog o tom, jestli se má, nebo nemá o víkendu nechat ostříhat.

Pak svrhla bombu.

„Všichni přece chceme v létě vypadat co nejlépe, že?“ zašveholila do mikrofonu. „Proto dneškem startuji kampaň ‚Za Birmingham krásnější!‘ Po příští měsíce bude celý

Tři dámy na zhubnutí

můj tým tady v Brum FM na sobě pracovat. Všechny čeká zkrášlovací program.“

Becky znervózňela. „Co to plácá?“ zasyčela na mě. Seděly jsme několik metrů od Collette za zvukotěsným sklem studia. „Víš o tom něco?“

„Ne,“ odpověděla jsem nervózně. Nelíbilo se mi zlomyslné světlo planoucí v Collettiných očích, když se na mě dívala.

„Já například dobrovolně otestuji všechny kosmetické přípravky, které dostáváme k posouzení od výrobců a prodejců,“ žvanila. „Uvidíme, jak budou fungovat. Nebojte, dám na svůj blog fotky ‚před‘ a ‚po‘, abyste i vy mohli posoudit, co zabírá a co ne. Pro naši úžasnou produkční Becky mám zásobu vlasových přípravků, aby jimi zkusila zkrotit svoje neposlušné kudrny.“

Becky se usmála – myslím, že úlevou – a ukázala Collette vztyčené palce.

„A co uděláme s naším svalnatým ředitelem Andym Flemingem?“ pokračovala Collette. „Je to můj šéf, takže vyžaduje speciální zacházení. Pošleme ho proto do lázní! Ten chlap má ale štěstí, že? Doufejme, že si na to vzpomene, až dojde na zvyšování platu.“ Zasmála se vlastnímu vtipu a pak její zrak padl na mě. Připadala jsem si jako myš, kterou si vyhlídla kobra, a mimoděk jsem se příkrčila.

„A co se týče Maddie, naší suprové asistentky...,“ rozplývala se Collette a oči se jí třpytily. Na okamžik se odmlčela a vzápětí se vítězoslavně usmála. „Tu pošleme bojovat se špeky! Ano, přesně tak. Maddie si vyzkouší, jak funguje zeštíhlovací program s ambiciózním názvem Krotitelé tuků. Tihle hlídači váhy se scházejí na různých místech po celém městě,

takže kdybyste měli zájem shodit nějaké to kilo, mrkněte na naše webové stránky a vyberte si nejbližší termín i adresu. Za čtrnáct dní dám vědět, jak si vedeme, tak si nás nezapomeňte naladit!“

Chlamst! Myš je historií, kobra slaví vítězství.

Ruce se mi trásly, v puse mi vyschlo a v krku mi nabobtnal obrovský knedlík, jako bych se měla každou chvíli rozbrečet. Musela jsem posbírat všechny zbytky své hrdosti, abych ze studia neutekla.

„Jsi v pořádku, Maddie?“ zeptala se znepokojeně Becky. Collette pustila poslední vypalovačku dívčí skupiny Girls Aloud a poskakovala po studiu, jako by kašlala na celý svět.

Nemohla jsem se na Becky ani podívat. Ani jí odpovědět. V uších mi pořád zvonila Collettina slova a páčila mě v duši. *A co se týče Maddie... Tu pošleme bojovat se špeky! Ano, přesně tak. Maddie si vyzkouší, jak funguje zeštíhlovací program s ambiciózním názvem Krotitelé tuků.*

Příšerná ženská! Mrcha! Pro každého přichystala něco pěkného – až na mě. Já zase budu všem k smíchu.

„Maddie? Jsi v pořádku?“

Mlčky jsem přikývla. Bála jsem se, že nedokážu promluvit. Collette McMahonová právě oznámila tisícům posluchačů, že jsem tlustá a měla bych s tím něco dělat. Ponižila mě před celým městem.

Složila jsem svou velkou tlustou hlavu do svých velkých tlustých dlaní a nejradši bych se propadla do země.

Jako dítě jsem byla hubená. Vysoká, kostnatá, dlouhé nohy, špičaté lokty. Ale pak se něco změnilo. Rostla jsem a rostla – do výšky i do šířky – až jsem dosáhla úctyhodných sto

Tři dámy na zhubnutí

sedmdesáti sedmi centimetrů a sto sedmi kilo. Napůl žena, napůl knedlík – to jsem byla já.

V supermarketu jsem na sobě cítila oči všech přítomných. Klouzaly ze mě rovnou do mého nákupního vozíku. Zjevně čekaly, že uvidí horu chipsů a čokoládových sušenek. Ignorovala jsem je a naložila si do něj co nejvíc ovoce a zeleniny. Parádně jsem je převezla, že? Užívala jsem si jejich udivené pohledy. Netušili totiž, že si ostatní potraviny objednávám přes počítač. Přiváží mi je dodávka, když jsou děti ve škole, a já se potají rozmazluju plátky tvrdého sýra, pytlíky brambůrků a malými srandovnicemi čokoládíčkami, které se rozdávají na dětských oslavách. *Vždyť se omezuju*, říkala jsem si, když jsem otevřela mini balení tyčinky Mars a slastně se do ní zakousla. Dopřeju si jenom úplně mrňavý kousek sladkého.

Ale potom jdu a během dne spořádám další čtyři, což velkomyslně přehlédnu. Přece jsem je snědla vestoje u kuchyňské linky a to se *nepočítá*, přesvědčuju se.

Potíž je v tom, že ráda jím. A vždycky jsem jedla. Dokážu si jenom tak pro radost listovat v kuchařce a pročitat recepty. Hmm... Pečené kuře, šťouchané brambory a šťáva z výpeku... Och... Vepřové na česneku a bobkovém listu... Marinované jehněčí a rozmarýnové brambory... Sedím v posteli a mám co dělat, abych neposlintala stránky.

Kromě toho ráda lidi hostím. Nic mi nedělá větší radost než rodina a přátelé usazení kolem stolu, kuchyně provoněná lahodnými pokrmy a já, celá zrudlá námahou a šťastná, servíruju obrovské roštěnky, nadýchaný yorkshirský pudink, dozlatova opečené brambory a všechny možné přílohy. Užívám si slastných výkřiků a pochval typu: *Bože, to je nebe v hubě!* a *Maddie, ty jsi hvězda!* Kdo by odolal?

Na druhou stranu mi vadí, jak vypadám. Nesnáším se. Dávno se na sebe ne dívám do zrcadla, nebaví mě počítat přibývající brady. Tuk se mi vplížil pod kůži dočista všude a pokrývá mě jako třaslavá růžová poleva. Nadouvá mi kolena. Kolem pasu mám několik pneumatik. Kotníky mi tak napuchly, že nejsou skoro vidět. Kdykoliv si sednu, bojím se, aby pode mnou nepraskla židle.

Někdy se mi zdá o tom, že mám zase štíhlé a pěkně vytvarované nohy, ploché břicho a oblé zadeček. Tajně si přeju mít odvalu (a peníze) na liposukci nebo plastiku břicha.

Paulovi naštěstí moje obří rozměry nevadí. Paul je můj manžel a má velké holky rád. „Aspoň se mám čeho držet,“ říká zamilovaně, byť trochu neromanticky. „Pro mě pořád vypadáš jako princezna.“

Aspoň jeden z nás si to myslí, tak co?

Hned další den bylo mnohem hůř. Přišlo další ponížení, další trapas. Ve škole, kam chodí moje děti, se konal sportovní den, v jehož rámci se běží slavný závod matek. Pro mě vstupenka do pekla.

To ráno se mi hlava točila z nedostatku spánku a ještě jsem se nevzpamatovala z rány pod pás, kterou jsem schytala den předtím. Dcera Emma vycítila moji slabost a pohotově toho využila.

„Mami, dneska odpoledne je sportovní den. Doufám, žeš na to nezapomněla?“ zeptala se u snídaně. „Slíbilas, že tam půjdeš.“

„Hmm...“ Zrovna jsem stála k ní a jejímu bratrovi zády a mazala toust máslem. Měla jsem odpoledne volno a plánovala jsem, že vytáhnu zahradnické nůžky a pustím se do džungle, která vyrašila vzadu na zahradě.

Tři dámy na zhubnutí

„Pojď tam s námi, mami. *Nikdy* se sportovního dne neúčastníš!“ škemral Ben. „Všechny ostatní mámy tam chodí.“

„Chtěla bych, abys mě viděla v třínohém závodě s Amber,“ dodala Emma. „Hodně jsme trénovaly a jsme fakt rychlé. Můžeme dokonce vyhrát!“

Pro jistotu jsem mlčela. Jde o to, že sledovat, jak běhají oni, mi nevadí. Ale o povinném závodu matek jsem slyšela úplné horory a do něčeho takového se nechat zatahnout *nehodlám*.

„Je to můj poslední rok na základce,“ pokračovala Emma a v jejím hlase zazněl vyčítavý tón. „A tys nepřišla ani na jeden jediný sportovní den. Loni, když jsem vyhrála skákání v pytli, jsem si strašně moc přála, abys tam byla, ale...“

Začala jsem si připadat jako šťvanec. Ráno ve tři čtvrtě na osm nebyvám nejbystřejší a proti úskokům desetileté holčičky nemám šanci.

„Mám *práci!*“ Podotkla jsem významně, odnesla talíř s tousty na stůl a jeden si vzala.

„Dneska odpoledne ne,“ namítla bystře Emma. „Ve čtvrtek chodíš do rádia jenom dopoledne. Nebo snad ne? Sportovní den snadno stihneš.“ Významně přimhouřila oči a schválně uhodila na citlivou strunu. „Teda pokud máš o nás zájem. Jestli ti na nás *záleží!*“

„Ach, Emmo,“ povzdechla jsem si. „Samozřejmě že mi na vás záleží!“ Její slova ve mně probudila pocit viny. „Tak tedy dobrá,“ slyšela jsem se říkat poraženecky. Jeden pitomý sportovní den. Jeden trapný závod matek, který bude záležitostí několika minut. Jak moc hrozné to může být?

Hrozně, zněla odpověď, což jsem si uvědomila až o několik hodin později. Byla jsem napjatá, ještě než zazněl star-

tovní výstřel. Srdce mi mohlo vyskočit z hrudi, byla jsem jeden velký uzlík nervů. Pražilo do nás slunce a my se koupaly v jeho bílé záři. Ostatní běžkyně si mezi sebou tiše mumlaly, ale já byla tak vynervovaná, že jsem se nedokázala soustředit, natož pohnout. Proč jsem se k tomuhle nechala přemluvit?

Zdálo se mi, že všechny matky, stojící vedle mě na startovní čáře, mají příliš krátká tílka a šortky a slunce se odráží od jejich lehce opálené kůže, pod níž se rýsují vysportované svaly. Já mezi nimi vypadala jako hrouda sádla, jediná narvaná v tepláčkách koupených v nadměrných velikostech a triku o rozměrech menšího stanu, jehož úkolem bylo odhalit co nejméně holé kůže. Najednou mě mrzelo, že jsem si k snídani dopřála čtvrtý toust. Anebo v poledne velký pytlík slaných brambůrků. Popřípadě horu sušenek, čokolád, sýra a těstovin, kterou jsem spořádala minulý týden.

Přestaň, Maddie, napomenula jsem se. *Co se stalo, stalo se*. Podívala jsem se na dvě rozzářené tvářičky mezi diváky, které na mě mávaly a povzbudivě mi ukazovaly vztyčené palce. Uzel v mém břiše trochu povolil, když jsem si vzpomněla, jak mi bylo krásně, když Emma se svou spolužačkou Amber, s boky přitisknutými k sobě a jednou nohou přivázanou k noze kamarádky, doběhly druhé v takzvaném třínohém závodě. Nebo když druhák Ben vyhrál běh s vejcem položeným na lžici. Musela jsem se ovládat, abych neskákala nadšením a nemávala pěstmi ve vzduchu. Jen pánbůh ví, jak mohla hrošice jako já porodit dvě tak mrštné a sportovně založené děti.

Na startovní čáře došlo k mírné strkanici, když paní Gableová, zástupkyně ředitele, pohlédla naším směrem a zvedla startovací pistoli. Všimla jsem si, že kousek ode mě stojí Va-

Tři dámy na zhubnutí

nessa Grayová, obutá do drahých běžeckých bot. V očích se jí zračilo odhodlání, které jsem znala z rodičovských schůzek, kde si vždycky hravě dokázala prosadit svou. Po očku jsem sledovala, jak nenápadně sune levý loket před Jane Willisovou a zvedá levou nohu.

„Na místa...“

Bože, fakticky se to děje! Strach ve mně vířil jako voda v pračce.

„Připravit ke startu...“

Vanessa Grayová pokrčila kolena, připravená vyrazit. Navlečená do cyklistických elastáků a s vlasy sčesanými do hladkého lesklého culíku mi připomínala hbitou kočkovitou šelmu.

Třeskl výstřel.

Přibližně čtyřicet odhodlaných mamin se rozběhlo po školním hřišti. Doprovázel nás pronikavý jekot a halasné povzbuzování, které nám zvonilo v uších. Vanessa sprintovala jako posedlá. Nejspíš celý rok trénovala.

Zato já funěla, jako by mi měl prasknout hrudník. *Dup dup dup* ozývalo se od mých tenisek (zářivě bílých, koupenných jako součást novoročního předsevzetí). Dnes, o šest měsíců později, jsem je měla na nohou poprvé. Supěla jsem jako parní lokomotiva, rozpálený obličej se leskl potem, a utíkala jsem, jak nejrychleji to šlo. Přesto se mi ostatní maminy vzdalovaly.

Zůstala jsem jako poslední a falešný úsměv mi zmrzl na rtech. Předě mnou se vlnilo moře pevných zadků, čile se míhajících nohou a rytmicky se pohybujících loktů. Za mnou se belhal můj stín. Ušklíbla jsem se, když Vanessa Grayová proběhla cílovou páskou jako první. Paže zvedla vítězoslavně

nad hlavu, jako by vyhrála olympiádu. Učitelky jí rozpačitě zatleskaly. Žádná z nich ji neměla v lásce.

Dup dup dup. Z každé strany běžecké dráhy mě sledovalo početné publikum. Vníkala jsem ho jako barevnou rozmazanou čáru. Pomóc! Beznadějně jsem zaostávala. Další úspěšné matky docválaly do cíle. Smály se a odhrnovaly si vlasy z očí. Zdálo se, že se čas zastavil a já zůstala sama na dráze. *Dup dup dup.*

Paní Gableová zvedla megafon. Myslela to dobře, ale na pohodě mi tím nepřidala. „Šlápněte do toho, paní Lawsonová! Však vy to dáte!“

Kristepane! Zabijte mě někdo! Fakani v publiku se mi posmívali. Utahovali si z obězní, neforemné a zadýchané paní Lawsonové, která se konečně – konečně! – převalila před cílovou čáru. Taky jsem se pokusila o úsměv. „Páni!“ Přinutila jsem se zvednout koutky úst, přestože jsem se upřímně bála, aby mě na místě neskolil infarkt. „Tak..., a na týden mám odcvičeno!“

Vanessa Grayová mě zaslechla a uštěpačně se ušklíbla. *Lúžře*, vzkazovala mi mlčky.

Vyhledala jsem očima svoje děti. Potřebovala jsem, aby mě povzbudily. Ujistily mě o tom, že jsem je nezklamala. Emma se na mě podívala, zamračila se a bleskově uhnula pohledem. Tváře měla rudé, jak se za mě styděla. Ben neměl čas na mě zírat, protože čelil přívalu kousavých připomínek od svých rozchechtaných kamarádů. Zaujal obranný postoj s rozkročenýma nohama a rukama založenýma na hrudi a uraženě civěl do trávy.

Připadala jsem si jako ta nejhorší matka ve státě. Hanba mě fackovala s každým vydechnutím.

Tři dámy na zhubnutí

• • •

„Tak s tím sakra něco dělej!“ vyštěkla pánovitě máma, když jsme večer seděly v obýváku a já se jí svěřila s tím, jak jsem odpoledne překonala sama sebe. „Buď pozitivní – ber to jako motivaci. Zbav se těch svých pneumatik...“

Popadla svůj štíhlý tyrkysový mobil a já se musela ovládat, abych nezasténala nahlas.

„Kde mám to číslo do fitka? Určitě jsem si ho ukládala...“ drmolila tiše.

„Mami, já nikam nepůjdu,“ odmlouvala jsem. „Já...“

Ale to už měla telefon na uchu a přísně zvedla druhou ruku, abych zmlkla.

„Zdravím, tady Anna Nobleová,“ zapředla do mikrofону. Moje máma má neodolatelně zastřený hlas. „Ano, mám se skvěle, děkuji za optání. Napadlo mě, jestli bych k vám mohla objednat svou dceru. ... Ano, má zájem o členství.“

„*Nemám!*“ zasyčela jsem divoce a varovně se na ni podívala. Ne, nemám nejmenší chuť tam jít. Zkoušela jsem cvičit, ale já a tělocvična nejdeme dohromady. Jako chipsy s pudinkem. Vážně to nejde.

Máma znovu přísně zvedla ruku jako policajt řídící dopravu. *Přestaň! Nemluv!*

Varovně jsem přimhouřila oči, ale ona si něco zapisovala a mě si nevšímala. „Tuhle sobotu – no to je báječné! Mockrát vám děkuju. A mohla by přijít celá rodina? Ano, dva dospělí, dvě děti. Výborně! Velice si toho vážím. Tak zatím!“

Moje máma je tak trochu legenda. Možná si ji pamatujete z reklamy na martini z počátku osmdesátých let. Tehdy neplatila tak přísná regulace a marketingové akce na alkoholo-

lické nápoje směly mít sexuální podtext. Máma se v bílých plavkách smyslně nořila do lahve Bianca. Po celou dobu, co tahle kampaň běžela, visela na billboardech po celém Birminghamu. Zvykla jsem si, že mě kvůli tomu ve škole kluci škádlili. („Ráno jsem viděl kozy tvý mámy.“) Nevadilo mi to. Naopak jsem na ni byla strašně hrdá. Navíc nám tyhle reklamy vydělaly na velký dům v Edgbastonu, kde máma od té doby žije, a odstartovala tím svou kariéru herečky. Dnes nosí místo dlouhé hřívy uhlazené kaštanové mikádo, na krku jí přibylo pár vrásek, ale pořád má podmanivé oči tvaru mandlí a nádherné nohy. A taky si pořád myslí, že mě může komandovat jako malou.

Ukončila hovor a zatvářila se vítězoslavně.

„A je to! Objednala jsem tě k nějakému Jacobovi. Máš se u něho hlásit v sobotu v deset,“ oznámila mi a pokynula svým směrem křišťálovou karafou. „Dáš si sherry?“

„Ale já do tělocvičny nechci!“ protestovala jsem. Jsem čtyřiatřicetiletá ženská, ale v té chvíli jsem si zase připadala jako vzpurný teenager. „Na toho Jacoba nejsem zvědavá. Já...“ Máma mě sledovala s karafou v ruce a povytaženým obočím, jako by moji tirádu neslyšela. „Ne, díky,“ procedila jsem přes zaťaté zuby.

Nalila si sherry a usrkla. Potom se uvelebila na velké červené pohovce vedle mě a elegantně si složila nohy pod sebe.

„Miláčku,“ prohlásila věčně. „Přišla sis sem pro pomoc. Nebudu tě plácát po zádech a říkat jako Paul: ‚Nevadí, pro mě jsi krásná.‘“

Sklopila jsem zrak. Zmocňovalo se mě podráždění. Paul skutečně udělal přesně tohle, když jsem mu vyprávěla o své potupě. *Nevadí. Podle mě jsi skvělá. Co bude k večeři? Připa-*

Tři dámy na zhubnutí

dalo mi, že mi vůbec nenaslouchá. Že jsou mu moje starosti ukradené. Řekl jenom to, co jsem si podle něho přála slyšet.

„Jsem tvoje matka,“ pokračovala máma, jako by mi to musela připomínat. „Můžu k tobě být upřímná. Ano, jsi moje milovaná Maddie, ta nejúžasnější dcera a nejbáječnější člověk, kterého jsem měla tu radost poznat.“ Nečekaný komplement mi vehnal slzy do očí. „Ale taky je pravda, že trpíš značnou nadváhou a nejsi zrovna tělesně zdatná. Chci ti pomoci se s tím vypořádat.“

mlčela jsem a litovala, že jsem si nedala to sherry. Pořádnou sklenici.

„Takže nezapomeň – v sobotu,“ připomněla mi a bylo vymalováno.

2

Cukroví pro mého cukrouška

Jess

„Ach ano!“ zasténal pode mnou. „Aaach... Ano... To je taková slast...“

S úsměvem jsem se nad ním sklonila. Kompliment vždycky potěší. Nebo snad ne?

„Vsadím se, že to říkáte všem dívkám, Matte,“ škádčila jsem ho a přejela dlaněmi po jeho naolejovaném, lesknoucím se těle. Jeho záda jsou asi nejchlupatější, jaká jsem kdy viděla, ale nešokovalo mě to. Svlečené lidi všech typů vídám pořád.

„Ne,“ oponoval. Otočil hlavu, aby se na mě podíval. „Ta druhá slečna, co jsem u ní byl, když jste měla dovolenou, na vás zdaleka nemá, Jess.“

Zarazila jsem se. Já měla dovolenou? Volno jsem nedostala několik měsíců. Ale dala bych si je líbit. Tvrdě jsem hnětla Mattovy lopatky. „Kdy to bylo?“ zeptala jsem se ledabyle.

Chvilku mlčel a já mu zatím rozmasírovala křečovitě stažený sval. Tihle finančníci mají vždycky strašně ztuhlá ramena – samou bouli a uzlík. Přejet jim dlaní po kůži je jako přechíst si stránku napsanou Braillovým písmem.

Tři dámy na zhubnutí

„Muselo to být v červnu,“ prohlásil spokojeně, zatímco moje prsty se na něm pilně činily. „Telefonoval jsem a... Oooch! ANO! Bylo mi řečeno, že jste pryč a musím se spokojit s Juliet. Byla tragická. Ruce měla jako zvadlý salát, žádný sval.“

Zaryla jsem prsty pod lopatku a hnětla jeho bledou, těstovitou kůži. Tohle se mi už stalo. Zákazníci se po mně ptali a bylo jim řečeno, že nejsem v práci. Co to má znamenat?

„Hmmm...“ Matt skoro předl blahem. „Chci tím jenom říct, že je fajn být zase zpátky ve vašich schopných rukách, Jess.“

„To ráda slyším,“ odpověděla jsem. „Příště se nenechte odbýt a trvejte na tom, že chcete ke mně. Žádnou dovolenou neplánuju, tak se nenechte odradit. Mimochodem..., jak jde život?“

Matt mi vyprávěl o své práci, bytu, který si koupil poblíž Cannon Hill Parku, a jak podle něho dopadne letošní fotbalová liga (fandí stejnému týmu jako můj otec). Dřív než jsme se nadáli, hodina byla pryč a jeho pleť zrudověla pod mými prsty. Přikryla jsem ho několika našimi sametově zelenými ručníky a o něco víc ztlumila světla. „Vyhovuje?“ zeptala jsem se tiše. „Nechám vás, abyste si ještě chvilku odpočinul, než se obléknete. Ráda jsem vás zase viděla.“

Spokojeně broukl a zvedl ruku na pozdrav. „Díky,“ zamumlal. Znělo to ospale.

Vyšla jsem z místnosti. Sama jsem se cítila unavená. Byla sobota, náš nejrušnější den v týdnu, a já už měla za sebou dvě masáže celého těla (rasovina na bicepsy), voskování oblasti bikin, které spíš připomínalo klučení amazonského pralesa, plus pedikúru těch nejsmradlavějších nohou, jaké mi kdy

přistály pod nosem. Později odpoledne přijde na řadu parta mladých žen, které si objednaly francouzskou manikúru a kosmetickou masáž obličeje.

Ale protože zrovna byl čas na přestávku, popadla jsem kabelku a zamířila do káfé baru v nejvyšším patře budovy. Náš salon je součástí velkého nóbl fitnesscentra na kraji města. Je tu obrovská tělocvična, bazén, kurty na squash, sauna a tři menší sály na cvičení. Ne že bych něco z toho využívala. Sice máme jako zaměstnanci nárok na slevu, ale i tak jsou tyhle kratochvíle na mě moc drahé. Kromě toho musím šetřit. Před Vánocemi se budu vdávat, a tak ukládám stranou každou penny, kterou můžu postrádat.

Kafé bar je jediná část komplexu, kam zavítám. Nabízí se odtamtud výhled na bazén, takže můžete sledovat trénující plavce a přitom se beze spěchu nácipávat dortíky. Já si samozřejmě dneska žádný nedám. *Budu hodná, budu hodná*, slibovala jsem si, když jsem se stavěla do fronty. Dám si jenom jablko (pouhých 47 kalorií). A šálek čaje – přirozeně s odstředěným mlékem! Musím myslet na svatební šaty. Ve svůj velký den chci být za štíhlou nevěstu, a ne za bílého slona.

Všiml si mě Gianni, manažer podniku, a spiklenecky na mě mrkl.

„Ach, Jessico, drrrrahá!“ vykřikl. Narodil se ve Walsallu, ale rád se uchyluje k italské teatrálnosti. Domníval se, že to dívky zbožňují. „Nech mě hádat... Dostalas chuť na citronový řez s ledovou polevou.“

Zatracený Gianni a jeho telepatické schopnosti! „Hmm... Dám si jenom jablko. Díky,“ prohlásila jsem statečně a úporně se vyhýbala pohledu na vystavené zákusky. Marně. Koutkem oka jsem zachytila čokoládový dort, bohatě zdobený

Tři dámy na zhubnutí

pařížskou šlehačkou, a musela jsem od něj odtrhnout zrak dřív, než budu ztracená. „A šálek čaje.“

„Ale já ho upekl speciálně pro vás!“ namítl dotčeně. Naklonil hlavu na stranu a upřel na mě smutné štěněčí oči. Tvářil se ublíženě. „Žádná suchá buchta – tohle je lahůdka. Úplně se rozplývá na jazyku. A ty křupavé krystalky cukru nahoře... Ukrojím vám pořádný kousek, chcete? Proč si trochu neosladit život?“

Zaváhala jsem. A pak jsem udělala fatální chybu. Podívala jsem se. Citronový dezert trůnil na podnosu a jeho pocukrovaný povrch se svůdně třpytil. Uprostřed byl maličko propadlý a já věděla, že bude fantasticky vláčný.

Svět se na okamžik zastavil a v mojí hlavě se strhla hádka.

Ne, nedělej to. Je to strašně moc kalorií, strašně moc cukru. Mysli na svatební šaty!

Ale padám únavou, mám hlad a potřebuju doplnit energii. Dám si jenom malinkatý kousek, slibuju. Už nebudu nic večeřet...

„Tak tedy dobrá,“ slyšela jsem se říkat s mírným povzdechem.

Sledovala jsem, jak Gianni obřadně zvedá nůž, a okamžitě jsem začala počítat: 330 kalorií, přiznala jsem provinile, když se čepel zařízla do těsta. Vlastně 400 vzhledem k velkorysé porci, kterou mi Gianni odkrojil. Snaha, kterou jsem projevila tím, že jsem si v poledne dala jenom salát, okamžitě přišla vniveč. Jaká jsem? Pitomá ženská se slabou vůlí. Ubohá. Neschopná.

„Díky.“ Zaplatila jsem a zvedla svůj tácek. Nevadí. Přece jsem právě spálila několik stovek kalorií při Mattově celkové

švédské masáži. Taky mě čeká ta holčičí rozmazlovací party a na tu budu potřebovat sílu.

V kavárně bylo plno – ani jeden stolek nezůstal volný. Vlastně jste horko těžko našli volnou židli. Zůstala jsem rozpačitě stát. Nechtělo se mi kráčet se zákuskem přes celé centrum do naší služební kuchyňky. Nehodí se, aby se zaměstnankyně salónu krásy promenádovala s dortem po budově, kde se všemožné sportovní typy snaží odolat pokušení a udržet se ve formě. Kdyby mě zahlédla Louisa, nesouhlasně by povytáhla obočí. „Na vteřinu v puse – a celý život na bocích,“ prohlásila by vševědoucne.

„Nevadilo by vám, kdybych si přisedla?“ zeptala jsem se světlovlasé ženy, která seděla u okna u stolku pro dva a v dlaních svírala šálek černé kávy. Byla celkem prostorově výrazná, kulantně řečeno, a na zdejší židli z lisovaného plastu se zjevně necítila moc pohodlně. Ten pocit důvěrně znám. Tahle sedadla jsou totiž vyrobená pro atletické „dva kmínky“, a ne pro poctivé cherubínské zadnice.

Žena nepřítomně přikývla – zrovna totiž telefonovala – ale když jsem si sedla, všimla jsem si, že se jí po tvářích kutálejí slzy. Ale ne! Cítila jsem se trapně. Poslední, co chudinka potřebuje, je to, aby někdo narušoval její soukromí.

Uždíbla jsem z dortíku a na jazyku mi explodovala záplava sladké citronové chuti. Předstírala jsem, že zírám na plavce, a snažila se neposlouchat, co žena říká.

„Bylo to příšerné,“ vzlykala tiše. Jednou rukou se objímala kolem pasu, jako by se snažila utěšit. „Choval se jako hulvát. Díval se na mě jako...“ Krátce pohlédla svým směrem a ztišila hlas. „...jako bych byla kus hovna. Vyložená nula. Jako bych byla úplně bezcenná.“

Tři dámy na zhubnutí

Nenápadně jsem se ušklíbla. Naprosto jsem ji chápala. Sledovala jsem, jak proplešatělý chlap s pupkem flirtuje se štíhlou ženou v černých bikinách, s takovým tím typem, co chodí plavat s celkovým make-upem a nikdy si nenamočí vlasy. *Hmm, tak to je hezké*, pomyslela jsem si. *Ve středním věku a stále zamilovaní... Doufám, že já a Charlie dopadneme taky tak.*

„Sedím nahoře v kavárně a sleduju, jak Paul dole na plovnárně dělá oči na tu zpropadenou Vanessu Grayovou,“ stěžovala si blondátá žena nešťastně do telefonu. „Ani nedává pozor na děti. Klidně by se mohly utopit, jemu by to bylo fuk!“

Za proplešatělým chlápkem se poštuchoval kluk s holčičkou. Aha. Že by zmíněný Paul? přemítala jsem a dopřála si další (lahodné) sousto.

„To by bylo fajn,“ pokračovala boubelka. Vysmrkala se a maličko se napřímila. „Po týdnů, který mám momentálně za sebou, buď musím utopit svoje smutky, anebo sebe. Upřímně řečeno, nejsem si jistá, co bude lepší.“ Naškrábala něco na kousek papíru. „Dobře. Díky. Tak zatím!“

Položila mobil na stůl a zhluboka se napila. Oči měla stále mokré od slz. Odhadovala jsem, že bude o pár let starší než já, něco málo přes třicet. Byla celkem hezká, takový ten typ, jako je Goldie Hawnová, ale obličej měla flekatý a napuchlý a vlasy jí zplihle splývaly po ramenou, jako by několik měsíců neviděly kadeřníka. Trpěla nadváhou stejně jako já, měla pěkných pár kilo navíc a pokoušela se je zamaskovat obřím tričkem, a dvě brady.

Rozpačitě jsem si odkašlala. Nerada se pletu cizím lidem do života, ale nemohla jsem si pomoci. Nesnáším, když je

někdo nešťastný. „Klidně mě pošlete do háje, jestli chcete, ale... jste v pořádku?“ zeptala jsem se opatrně.

Následovala odmlka, během níž jsem málem vycouvala s tím, že se omlouvám za to, že strkám zobák do cizích věcí. Vtom se ale žena ozvala:

„Zrovna jsem dostala strašnou nakládačku v posilovně,“ přiznala s kyselým úsměvem. „Podobaný puberták jménem Jacob mi oznámil, že trpím morbidní obezitou a měla bych s tím něco dělat dřív, než mě ta moje tloušťka zabije.“

„Ale ne,“ prohlásila jsem dotčeně. „To zní strašně.“

„Ano.“ Otřela si oči papírovým ubrouskem. „Vím, že jsem silná, uvědomuju si, že nevypadám jako Kate Moss, ale... na rovinu. Ten chlapec dosáhl jedině toho, že na místo, jako je tohle, už nikdy nevstoupím.“

„Nestačím zírat,“ hlesla jsem. „Jacob, říkáte? A pracuje tady? Měla byste to nahlásit jeho nadřízenému. Tohle už je přes čáru.“ Zašátrala jsem v kabelce a podala jí papírový kapsník. „Tumáte.“

„Díky.“ Vysmrkala se a dopila zbytek kávy. Potom se unaveně zvedla. „Už musím jít. Ještě jednou děkuju.“

„Není zač,“ odpověděla jsem. „Opatrujte se.“

Sledovala jsem, jak odchází se svěšenými rameny, jako by na nich nesla tíhu celého světa. Potřebovala by jednu z mých speciálních aromaterapeutických masáží. Vadilo mi, jak se celá choulí do sebe a vysílá takové to: Nevšímejte si mě! Ale věděla jsem, že i kdybych ji doběhla a vnutila jí slevovou poukázku, stejně by nepřišla. Jsem totiž jako ona – taky nesnesu pomyšlení, že by někdo viděl moje nahé tělo. Kromě Charlieho, samozřejmě. (Ačkoliv ani tomu se moc nelíbí.)

Vtom jsem si uvědomila, že je skoro půl třetí, a za pět

Tři dámy na zhubnutí

minut mě čekají dámy objednané na francouzskou manikúru. Zbytek zákusku jsem do sebe nacpala v takovém spěchu, že jsem si ho vůbec nevychutnala, a pospíchala jsem zpátky do práce.

Po zbytek odpoledne jsem měla fofr. Účastnic dámské jízdy bylo deset a zarezervovaly si jeden z našich soukromých salonků, aby si mezi jednotlivými procedurami mohly doprávát bublinky a drahé křupky. Upravovala jsem nehty budoucí nevěstě, která přetékala vzrušením. Vdávat se bude už za měsíc. „Mám nádherné šaty od Caroline Castigliano,“ rozplývala se. „Není divu – za ty peníze. Stály mě dva tisíce, ale na svatebních šatech se přece nedá šetřit.“

„Ne, to nedá,“ souhlasila jsem a nanesla na nehet jejího levého palce tenkou vrstvu podkladového laku. I když... Podle mého se na svatebních šatech ušetřit dá. Ale přece jí nebudu vykládat, že ty svoje hodlám koupit z druhé ruky a chci se vejít do sto padesáti liber.

„Hostinu máme zamluvenou v Langley Manor,“ pokračovala zasněně. „Pro sto třicet hostů.“

„Paráda,“ zamumlala jsem skloněná nad její rukou. Na prsteníčku se třpytil velký diamant. Ta holka má ale štěstí. „Kam pojedete na líbánky?“ Jenom pokračuj, pomyslela jsem si masochisticky, jen ať zezelenám závistí.

„Na dva týdny na Maledivy,“ odpověděla. „Slunce, moře, písek... a spousta sexu. Tedy pokud...“

Na vteřinu se odmlčela. Já zatím dokončila nehet na malíčku a vrátila šáteček do lahvíčky.

„Tedy pokud tu svatbu vůbec přežijeme,“ dopověděla nakonec. Nervózně se zasmála. „Cítím se pod obrovským tla-

kem. Chci mít všechno perfektní a Damonovi je podle mě jedno, jaké budeme mít květiny nebo prostírání. Věčně se kvůli tomu hádáme, protože mě to ubíjí a...“

Aha. Takže přece jenom jsou v ráji nějaké stíny. Zašroubovala jsem uzávěr laku na nehty a chlácholivě ji poplácala po paži.

„Něco vám povím. Nastávající nevěsty tu máme dnes a denně – a každá říká totéž. Věřte mi, že si tímhle stadiem prošly všechny. Dokonce i já. Vdávám se v prosinci a už teď z toho šlím.“ Což nebyla tak docela pravda. Ano, byla jsem vystresovaná, ale jenom z toho, že Charlie svatbu zase odloží. Starala jsem se jenom o to, abych ho dostala před oltář, on mi navlékl prsten a já se stala jeho manželkou. Kytky a prostírání mi byly ukradené.

Podívala se na mě zpod řas tak hustých a dlouhých, že by jí záviděl i jelínek Bambi.

„Vážně?“

„Vážně!“

Vzala jsem bílý lak a opatrně jím natírala špičky jejích nehtů.

„Bude to v pohodě. Berete si muže, kterého milujete, máte vybrané krásné šaty a místo, budete obklopená přáteli a rodinou... Toho se držte. To jsou věci, na kterých opravdu záleží.“

Usmála se a tentokrát od srdce. „Děkuju vám. Máte pravdu.“

„Hlavně za mnou nezapomeňte den před svatbou přijít,“ pokračovala jsem. „Udělám vám tak nádherné nehty, jaké jste v životě neměla.“

„Přijdu,“ slíbila upřímně. „Určitě. Pod podmínkou, že

Tři dámy na zhubnutí

mi zase promluvíte do duše. Počítejte s tím, že budu opět šilet.“

Zakřenila jsem se na ni. „To si myslíte vy. Vsadím se, že budete o hodně klidnější. Možná dokonce úplně vyrovnaná. Všechno už totiž bude objednané a zařízené. Vy si konečně oddechnete a začnete se trochu rozmazlovat. Hodně se vám uleví a budete si to užívat.“

Viděla jsem, že se po mých slovech uvolnila. Bojovně napřímená ramena jí poklesla a už se nedržela tak ztuhle. Měla bych se spíš označit za „kosmetickou terapeutku“ než obyčejnou „kosmetičku“, napadlo mě. První výraz vystihuje popis mé práce daleko líp. Já tady vyslechnu věci... Lidi mi svěřují svoje tajemství i obavy. Být dobrým posluchačem je v téhle práci stejně důležité jako vyznat se v používaných produktech. Klienti odcházejí šťastnější a já jsem taky spokojená. A když vidím, že se ke mně vracejí... Lepší kompliment si nemůžu přát. Je to důkaz, že odvádím dobrou práci.

V pět jsem skončila a šla se převléknout do šatny. V práci musíme nosit bílé tuniky se stojáčkem a kovovými knoflíky. Pro mě se musí extra objednávat velikost šestnáct, na což si bez přestání stěžuje Louisa, zástupkyně naší manažerky. Od chvíle, kdy Karen, naše vedoucí, odešla na mateřskou, stává se z Louisy čím dál větší mrcha. Moc se jí vrazila přímo do peroxidem vybělené hlavy. Říkala jsem si, že jednoho dne se mi jistě podaří najít dietu, která na mě bude zabírat, zhubnu a budu moci nosit desítku jako ostatní děvčata. Potom s největším potěšením hodím svou šestnáctku Louise do ksichtu a rozmažu jí ty její pandí oči. Sním o tom už dlouho.

Phoebe se převlékala do černého topu s úzkými ramínky, který přiléhal na těch správných místech. „Ahoj, Jess.“ Načechrala si vlasy před zrcadlem. „Dneska se ti dařilo, že? Odpoledne jsem viděla toho kluka, jak tu pro tebe nechává pořádné dýško. Jo, a jedna z těch holek si u tebe objednala příští měsíc manikúru.“

Radostí jsem se zapýřila. Doufala jsem, že to byla ta nevěsta. Pak jsem se zamračila, protože mi něco došlo. „O dýšku se Louisa nezmínila.“

Phoebino tenké obočí udiveně vystřelilo vzhůru. „Ne? Tak za ní zajdi a zeptej se jí. Nechal tam pro tebe dvacet babek. Vysoký chlap, hnědé vlasy.“

Matt. To je milé. Přetáhla jsem si tričko před hlavu dřív, než jsem si rozepnula tuniku. Neukazovat se nahá, tak znělo moje heslo. Vlastně mě docela naštvalo, když jsem po nástupu do salonu zjistila, že k převlékání slouží společná šatna bez možnosti špetky soukromí. Stal se ze mě expert na převlékání bez toho, abych odhalila centimetr kůže. „Díky, žes mi to řekla,“ zamumlala jsem, když si Phoebe obtáhla rty leskem a zamířila ke dveřím. „Užij si zbytek víkendu!“

„To si piš. Večer jdeme s holkama do Gatecrasheru. Měla bys někdy vyrazit s námi, Jess!“

Všeho nechám, hned tam spěchám..., do Gatecrasheru, kam nepustí nikoho, kdo na sobě nemá outfít od uznávaných návrhářů nebo není na první pohled atraktivní. „Ano, jasné.“ Na víc jsem se nezmohla. Někdy si přeju, abych se mohla vrátit v čase a zase žít s Gemmou, Nat a Shelley. Sem tam projdu kolem starého domu, kde jsme tehdy bydlely, a vzpomínám na staré zlaté časy. Na všechny ty bláznivé noci, kdy jsme chodily pařit v koketních černých šatech a na podpat-

Tři dámy na zhubnutí

cích tak vysokých, že jsme se na nich sotva dokázaly udržet. Pyžamové večírky s ohřívacími papučemi na nohách bych ani nespočítala. Napřed jsem všem poskytla svoje zkrášlovací služby a potom jsme se po milionté dívaly na *Samotáře v Seattlu*, film, jehož dialogy jsme uměly nazpaměť.

Já vím. Věčně to tak zůstat nemohlo. A teď mám Charlieho.

Obvykle ze salonu odcházím přes fitnesscentrum a hlavním vchodem na parkoviště, ale je zde i postranní východ, který vede přes recepci a krámk. Louisa má na starosti obdávky, takže sedí na recepci, kde jsou na skleněných policích vystaveny všechny naše báječné kosmetické produkty.

„Nashle, Jess,“ ucedila mrazivě, když jsem se k ní blížila. Krkna jedna. O penězích od Matta mi zřejmě říct nehodlá.

Zůstala jsem před ní stát a přinutila se k úsměvu. „Slyšela jsem, že tu na mě čeká dýško,“ prohlásila jsem nestydatě. Dvacet babek je dvacet babek. Přece nepřipustím, aby skončily v její kapse. Ne týden před výplatou.

Louisa udiveně vykulila oči, jako bych ji svým výrokem zaskočila. „Jo, zrovna jsem se ti to chystala říct,“ odpověděla. Je tak mizerná lhářka, až se divím, že se jí neprotáhl nos. Otevřela pokladnu a já sledovala, jak její ruka váhá nad hromadou pěttek. *Ne, tohle mi nedělej*, varovala jsem ji v duchu, ale pak vytáhla dvacku a podala mi ji.

Vím, že mě Louisa nemá ráda. Musela bych být úplně blbá, abych si toho nevšimla. Ale nechápu proč. Odvádím dobrou práci a neflákám se. K zákazníkům jsem milá. Přesto se na mě nikdy neusměje a nepoví mi nic vlídného.

„Taky sem slyšela, že se ke mně objednala jedna z těch holek,“ dodala jsem. *Pořádek dělá přátele*, pomyslela jsem si.

Louisa se zarazila. „Jo jo,“ přikývla. Něco ťukala do počítače. „Napadlo mě, že ji převelím k Maisii, protože ty máš ten den dost plno...“

„Já to zvládnu,“ oznámila jsem tak rázně, jak jsem se odvážila. Viděla jsem, že moji nevěstu už napsala k Maisii, proto jsem tam stála tak dlouho, dokud objednávku nezměnila. V duchu jsem si poznamenala datum. Ta dívka – Francesca se jmenuje – se objednala na francouzskou manikúru a masáž zad, krku a ramen. Zjevně mi důvěřuje. Chtěla jsem jí poskytnout hvězdné služby, jak jsem jí slíbila. Jestli jsem si něco nepřála, tak aby před svým velkým dnem skončila v rukách potrhle Maisie, naší učnice. Počkala jsem, až se v příslušné kolonce objeví moje jméno, a teprve potom jsem se měla k odchodu.

„Tak, a je to,“ zavrčela otráveně Louisa. „Čau.“

„Čau.“ Zastrčila jsem si peníze do kabelky a s hrdě vztyčenou hlavou jsem odkráčela. Ale v nitru to vřelo. Co má Louisa za problém?

„Jsi tam, zlato? Jsem doma!“

Charlie vždycky hlasitě oznámí svůj příchod, přestože žijeme v malém přízemním bytě se sádrokartonovými zdmi. Patří k lidem, kteří se rádi předvádějí.

„V kuchyni!“ odpověděla jsem. Slyšela jsem, jak v hale skopává tenisky.

Byla jsem z Louisy tak rozhozená, že místo abych jako obvykle odjela rovnou domů, zastavila jsem se v supermarketu, kde jsem se pořádně rozšoupla. Ano, jistě, měla bych šetřit, ale každá holka si občas zaslouží nějaké to rozmazlování.

A tak jsem koupila dva pořádné šťavnaté steaky, pytel

Tři dámy na zhubnutí

nových brambor a ledový salát. Rozhodla jsem se přichystat opulentní večeři pro dva. A protože byla sobota večer, kápła jsem na slevu v oddělení lahůdek. Vybrala jsem si čokoládový cheesecake za libru pade a cestou k pokladně přibrala lahvev kvalitního červeného, které měli zrovna v akci. *Vypij mě, vypij mě, užij si trochu!* Celý týden jsem byla vzorná, alkoholu jsem se ani nedotkla, tak proč ne?

Charlie vešel do kuchyně zrovna ve chvíli, kdy jsem do omáčky Béarnaise krájela pažitku a tymián. Ach, Charlie... Pořád nemůžu uvěřit svému štěstí, že ho mám. Je to pan Božský. Měří metr osmdesát a nádherně se usmívá (a ukazuje dokonalé zuby). Má černé vlasy a obočí a ty nejkrásnější hnědé oči na světě. Rufus Sewell, ale mnohem hezčí. Kdykoliv jsem se ocitla poblíž něho, něco ve mně roztálo jako máslo v mém kastrůlku.

Seznámila jsem se s ním, když jsem bydlela s děvčaty. Cestou k Bílému lvovi jsme chodily kolem jednoho domu, a protože závěsy v obýváku nikdy nebyly zatažené, vídaly jsme Charlieho, jak s partou kamarádů sleduje televizi. „Takové plýtvání materiálem,“ postěžovala si jednou večer Gemma, když jsme je tam zase viděly sedět a civět na bednu, kde běžel fotbal nebo co. „Proč s námi nejdou do hospody? Mohli by se nám tam hodit, nemyslíte?“

„Tak je pojdme pozvat,“ hihňala jsem se. Z té hospody jsme se *vracely* a já měla v hlavě pěkných pár vinných stříků.

„Cože? Zaklepeme na dveře?“ Nat se chtěla tak úporně, že se musela přidržet pouliční lampy, aby neupadla. „To myslíte vážně?“

„Mohly bychom jim napsat vzkaz,“ navrhla jsem. „Ahoj kluci – pojdte si hrát ven...“

To už jsme se smíchy svíjely všechny. „Jo. Přestaňte čumět na ten fotbal, vy tragédi,“ přidala se Shelley. „Bílý lev vás potřebuje!“

A tak jsme jim doma doopravdy napsaly vzkaz:

Ahoj kluci!

Fakticky byste měli víc chodit ven. Co kdybyste za námi přišli ve čtvrtek večer k Bílému lvovi? Budeme tam v osm.

Zdraví holky.

Alkohol mi dodal odvahu, a tak jsem se vrátila zpátky a zastrčila dopis do schránky. Zbytek už je historie.

Já mám teď Charlieho – největšího borce ze všech. „Jak bylo v práci?“ zeptal se a políbil mě do vlasů.

Vděčně jsem se o něho opřela. „Dobře,“ odpověděla jsem. „Nevěděla jsem, kam dřív skočit. Za deset minut můžeme jíst.“

„Výborně,“ pochvaloval si. „Já se zatím kouknu, co je nového v kriketu.“

Naše kuchyň je jenom úzká ulička, kam se nevejde stůl, proto většinou jíme u televize s podnosy na kolenou. Ale dnes jsem si dala tu práci a vytáhla z kůlny zahradní nábytek, abychom se mohli najíst na mrňavém patiu za domem. Z nábytku jsem otřela pavučiny, pěkně jsem jej rozestavěla a z popínavé růže plazící se po zdi ustříhla několik poupat a dala je do vázy. Stačilo dát steaký na grilovací pánev – Charlie je má rád tak krvavé, že jsou prakticky syrové – a nalít víno.

Pohodlně jsme se usadili a pochutnávali si na luxusní

Tři dámy na zhubnutí

večeři při západu slunce. Nemělo to chybu. Potom jsem přinesla dezert a šlehačku – a tehdy se všechno zvrtilo.

Charlie povytáhl obočí a káravě se na mě podíval.

„Jess... Co to má být?“

Stiskla jsem rty. Cítila jsem, jak rudnu.

„Bylo to ve slevě, tak jsem...“

Otráveně zavrtil hlavou a já zmlkla.

„Ty ty ty,“ pohrozil mi prstem. „Co tvoje dieta? Myslel jsem, že jsme se na něčem dohodli.“

„Ano, ale...“ *Ano, ale já měla náročný den. V kapse mě pálilo dvacet babek a... Ano, podlehla jsem. Protože jsem nemožná.*

„Jestli se vážně chceš vdávat, Jess, měla bys zhubnout. Vzpomínáš?“

Svěsila jsem hlavu. Talíř s cheesecakem mi ztěžkl v ruce. Od té doby, co jsem s Charliem, jsem přibrala dvanáct kilo. Oba bychom si přáli, abych byla štíhlejší.

„Promiň,“ špitla jsem.

„Dobře,“ přikývl velkoryse. „Tak mi kousek ukroj a buď hodná holka.“

Vyhověla jsem mu a usedla proti němu. Sledovala jsem, jak se cpe a olizuje si rty. Potom si spokojeně říhl a poplácal si břicho. „To jsem si pošmákl!“ lebedil si. „Díky, kotě. Dej mi pusu.“

Chutnala sladce. Charlie mě spokojeně objímal a všechno bylo zase v pořádku.

Tu noc jsem nemohla spát, protože jsem měla hlavu plnou cheesecaku. Představovala jsem si, jak do něj kousnu. Těsto zakřupe, čokoládový krém je hebký jako satén... Skoro

jsem cítila, jak se mi rozplývá na jazyku a jemně voní... Jako by mě k sobě vábil.

Zkoušela jsem myslet na něco jiného. Například na svatební šaty. Nedávno jsem na internetu jedny viděla. Prý dokonale padnou plnoštíhlým nevěstám. Mají hluboký výstřih do věcka a tříčtvrteční rukávy (svoje tučná ramena nemůžu ukazovat obnažená). Jsou střižené do áčka a sukně volně splývá od pasu dolů. Tenhle typ šatů jsem chtěla a právě je někdo inzeruje na eBayi s vyvolávací cenou padesát liber. *Vzhledem k nenadálým okolnostem nikdy nebyly nošené*, psala jejich majitelka. Doufala jsem, že se nestalo nic horšího, než že zhubla a musela si pořídit menší číslo.

Představa svatebních šatů na mě bohužel nezabrala. Cheesecake mě lákal víc. Ale kdybych vstala a kousek snědla, Charlie by si toho zítra všiml. Zase by po mně vystartoval, že nechce mít tlustou nevěstu a tak. Nesnášela jsem, když takhle mluvil, a nechtěla jsem mu dopřát další záminku k oddálení svatby.

Spokojeně pochrupoval po mém boku. Vyplížila jsem se z postele a po špičkách přešla přes kuchyň. Jenom pár drobečků, namlouvala jsem si. Maximálně proužček tak tenký, že si toho Charlie ani nevšimne. Aspoň budu moct spát.

Olízla jsem si prst a posbírala jím všechny drobky. Bohužel jich nebylo moc. Málem jsem slintala blahem, když jsem si ukrojila miniaturní kousek a strčila ho do pusy. Lahoda. Učiněná báseň. Tedy spíš verš. Krátký. Za několik vteřin bylo po všem. Jenom podnítil moji chuť k jídlu. Co teď?

Prohledala jsem zásoby. Co si dám? Toust? Tak dlouho čekat nevydržím. Cereálie? Na studené mléko nemám chuť. Ach. Krekry se sýrem. Super.

Tři dámy na zhubnutí

Stála jsem v potemnělé kuchyni a cpala se silnými plátky uzrálého sýra Brie, které jsem si dávala na slané sušenky, a cítila se stejně provinile, jako bych vykrádala banku. Půlnoční svačinky mě obvykle uklidňovaly a do postele jsem odcházela spokojená, ale té noci, když jsem tak žvýkala a polykala, žvýkala a polykala, se mi do očí hrnuly slzy, stékaly mi po tvářích a odkapávaly na lino a moje bosé nohy.

Poslední dobou jsem v sobě cítila prázdnotu, která se nedala ničím zaplnit bez ohledu na to, jak moc jídla jsem do sebe nacpala. Vrátila jsem se do postele, ale trvalo dlouho, než jsem zase usnula.

3

Kyselé jablko

Maddie

„Krotitelé tuků? Tak ti jsou hned za těmi dvojitými dveřmi,“ usmála se žena a ukázala za sebe.

No pěkně to začíná. Ani jsem paní v recepci nestačila říct, *proč* jsem přišla, a už měla jasno. Proč ji nenapadlo cvičení pilates, které se koná v patře?

Zdvořile jsem se usmála a kráčela dál, i když nejvíc ze všeho se mi chtělo zdrhnout. Nemohla jsem uvěřit, že tu skutečně *jsem*. Když Collette oznámila do éteru, že začnu programově hubnout v rámci jejího pitomého plánu, zuby nehty jsem se tomu pomyšlení bránila. *Ani náhodou!* oznámila jsem rozechvělým hlasem Becky, jen co jsem se zmohla na slovo. I kdybych to chtěla nakrásně zkusit (což jsem nechtěla), samotná Collettina prezentace tohohle nápadu mě nutila okamžitě ho zavrhnout.

Po katastrofě zvané sportovní den a noční můře ve fitnesscentru jsem nicméně dospěla k bolestnému závěru, že něco se sebou udělat *musím*, byť mě k tomu nutí zlá Collette, jejímž míněním z duše pohrdám.

Tři dámy na zhubnutí

Po fiasku v tělocvičně jsem s mámou zatím nemluvila. Na místo jsme dorazili celá rodina a mě si vzal do parády statný mladík jménem Jacob. Měl svalnaté paže a nohy a pod tričkem se mu rýsoval pekáč buchet připomínající valchu. Pozval mě do soukromého studia a to, co zpočátku připomínalo úvodní scénu z pornofilmu, se vzápětí zvrtilo v prvotřídní horor.

Způsob, jakým přede mnou krácel, jasně vypovídal o tom, že se svým sebevědomím nikdy potíže neměl. Nikdy mu nedělalo problém podívat se na sebe do zrcadla. Což mě znepokojovalo. Celkem dost. Máme vůbec *něco* společného?

„Fajn. Tak napřed si vás zvaším,“ prohlásil ostražitě, jako by se bál, že mu strhnu váhu.

„Mám si zout boty?“ Ukázala jsem na kecky zářící novotou. Každá maličkost pomáhá, jak tvrdí v reklamě.

Zavrtěl hlavou. „Ne, tím se netrapte.“ Podtext byl jasný: Fakticky ti záleží na pár gramech navíc, velrybo?

Stoupla jsem si na váhu a zadržela dech. Nebyla jsem schopná se na Jacoba podívat. Skláněl se nad displejem. „Týý jóo,“ podivil se. „Sto čtyři celých osm... Běháte s pořádnou zátěží, paní Lawsonová.“

Provinile jsem svěřila hlavu. „Já vím.“

„Teď si vás změřím.“ Vzal nástroj, který mi připomínal velké chirurgické kleště, a stiskl jimi několik mých faldů, aby zjistil, kolik se v nich skrývá tuku. Horní část paže, pas, bok, zadek... Hnusilo se mi vědomí, že mi tak krásný vysportovaný kluk měří špeky. Musí se mu ze mě dělat špatně.

Zanesl údaje do tabulky a chvíli počítal.

„Obecně vzato trpíte morbidní obezitou,“ oznámil mi nezrušeně, jako bychom hovořili o počasí. Představuju si to,

anebo se mu škodolibě zablýsklo v očích? „Proboha, Madeleine,“ pokračoval ohromeně, „musíme s tím něco udělat.“

Musíme? pomyslela jsem si zoufale. Napůl jsem doufala, že tím už moje utrpení skončí, teď když mi řekl, jak jsem tlustá a odporná. Třeba mě označí za ztracený případ. Ale mému ponížení ještě neměl být konec. Provedl mě hlavní tělocvičnou, která byla plná štíhlých lidí, cvičících na mašinách, které mi připomínaly mučicí nástroje. Každý z nich se tvářil zarputile, jak se svědomitě snažil zlepšit si fyziku. Vyřvávala jim k tomu moderní hudba a motivační hesla na stěnách hlásala:

Nenáviděla jsem to. Všechno. Muziku, hesla, hubené vysportované lidi. Dokonce jsem začínala nenávidět vlastní matku za to, že si myslela, že tohle ponížení je dobrý nápad.

„Pojďte na rotoped. Zjistíme, jakou máte kondičku,“ vyzval mě Jacob. „Dokážete se na něj vyškrábat?“

Použil přesně takhle slova. *Dokážete se na něj vyškrábat?*

Tři dámy na zhubnutí

A co když ne? Zavoláš stěhováky? Jako bych skutečně byla velryba. V jeho očích nejspíš jo. V paralelním vesmíru by ho v tomhle bodě moje statečnější verze popadla za flígr a fláklala jím na motivační plakát. Vysvětlila by mu, že se ke mně chová hrubě a jak se při tom cítím. Ale v reálném světě jsem byla příliš vyděšená ze všech těch hubených lidí v lycře, takže jsem nedokázala připustit, aby na mě zírali déle, než je bezpodmínečně nutné. A tak jsem se vysoukala na rotoped.

„Tady zadáme vaši hmotnost,“ poučoval mě Jacob a natukal něco na klávesnici. „Kolik že to bylo? Jo, jasně. Sto pět kilo.“

Žena šlapající vedle polekaně otočila hlavu a já zrudla. Slyšel někdy Jacob slovo takt? Anebo mě záměrně týrá?

„A je to,“ pochválil se. „Deset minut na úrovni čtyři. Šlápnete do toho.“

Tak jsem do toho šlápla. Po třiceti vteřinách jsem měla nohy jako z gumy, plíce mi mohly prasknout a vlasy zvlhlé potom se draly z culíku. Lidi se po mně ohlíželi, protože jsem funěla a oddychovala jako parní válec. Civěli na mě jako na příšeru. Nejradši bych se odtamtud odplazila a celý tenhle trapný pokus vzdala, ale zatnula jsem zuby a vytrvala. Šlapala jsem. A šlapala.

Elektronický displej divoce blikal a zásoboval mě všemožnými údaji. Po devíti minutách mi hlásil, že jsem spálila třicet osm kalorií. Páni! Podle mých výpočtů to není ani plátek toustového chleba. Co dál? Podařilo se mi ušlapat kilometr a čtyři sta metrů. V tu chvíli jsem měla tep 185 úderů za minutu, a když tohle číslo viděl Jacob, málem to s ním seklo. „Ježíši, zpomalte trochu!“ vyhrkl poplašeně. „A pořádně se vydýchejte, ano?“

Zrovna jsem se chtěla nadmout pýchou, protože toho cucáka očividně zaskočilo, jak umím zabrat, když chci, ale pak mi stejně hlasitě poručil, abych z rotopedu slezla.

„Paní Lawsonová, přece víte, jak jste na tom po fyzické stránce špatně,“ vyčetl mi. „Musíte na to jít pomalu. Snažte se udržovat tepovou frekvenci pod sto šedesáti pěti, než si na tuhle mašinu zvyknete. Přece nechceme, aby vás sklátil infarkt!“

Přece nechceme, aby vás sklátil infarkt. Poslouchá se ten kluk vůbec? *Ne, to by se ti moc nehodilo, že?* chtělo se mi zařvat, ale nedostávalo se mi dechu. Místo toho jsem sklopila zrak a zvolnila. Pomalu jsem šlapala další minutu. S roztřesenými nohama jsem sesedla z rotopedu v naději, že tím moje ponížení končí a Jacob mě pošle pryč. Paul šel s dětmi do bazénu a já si zoufale potřebovala dát silnou kávu a něco sladkého, než se s nimi setkám.

Ale nebylo mi práno.

„Tohle bylo jenom na zahřátí,“ poučil mě Jacob a ukázal na modrou ceduli s nápisem: VÁŠ FITNESS PROGRAM ZAČÍNÁ TADY! „Teď se vrhneme na nějaké to kardio.“

Na zahřátí? chtělo se mi zařvat. Tohle bylo jenom *zahřívací kolo*? Já už jsem z té námahy celá brunátná a potřebuju si sednout – ne, lehnout! – s časopisem a sušenkami s krémem. „Moment,“ zarazila jsem ho. „Přišla jsem se jenom podívat – ne si vyzkoušet nějaký váš program. Zatím jsem se totiž nerozhodla, jestli mám zájem stát se členem, nebo...“

Jeho udivený výraz mě dokonale uzemnil. Svraštil obočí, nejprve se zahleděl na kartu ve své ruce a potom na mě.

„Tady píšou, že už členem jste,“ oznámil mi. „Máte platinovou kartu a jste přihlášená do našeho programu pro gaučáky.“

Tři dámy na zhubnutí

„Ne!“ hádala jsem se. „Nemám!“

Pořád se mračil. „Už je zaplacená,“ trval na svém. „Máte uhrazený poplatek na tři měsíce plus zápisné.“

Tříměsíční členství? Placené? Ale jak je to...?

Vtom mi to došlo. Zůstala jsem na něho civět s otevřenou pusou. „Ta rafinovaná malá...“, zamumlala jsem hněvivě. Jistě, za vším stojí moje vlezlá máma. Já vím, myslela to dobře, přesto ji zabiju, jen co odtud vypadnu. Uškrtím ji svýma morbidně obézníma rukama.

„Myslím, že došlo k omylu.“ Nesmlouvavě jsem si založila ruce.

Pokrčil rameny. „Máte zaplaceno,“ opakoval, „a vstupné se nevrací. Je mi líto. A ten program pro gaučáky přináší slušné výsledky. Na osm týdnů byste měla svého osobního trenéra.“ Znovu pokrčil rameny, jako by mu nestálo za to mě přemlouvat. „Jak už jsem povídal, máte děsnou nadváhu a mizernou kondici. Opravdu si myslím...“

„Lituju, ale nemám zájem,“ prohlásila jsem s posledním zbytkem důstojnosti. „Na rozdíl od vás nejsem zvyklá soudit druhé.“ Připadala jsem si jako Anne Robinsonová z *Nejslabší máte padáka*. Ucedila jsem opovržlivé „sbohem“, a než se vzpamatoval, odešla jsem středem s hrdě vztyčeným nosem.

Nějakým zázrakem se mi podařilo najít cestu do šatny, osprchovat se a převléknout, aniž bych se přede všemi rozbrečela. Naštěstí zdejší luxus zahrnoval i dostatek soukromí, takže tu byly oddělené převlékací kabinky se sprchami, župany, huňatými ručníky a luxusně vypadajícími toaletními potřebami, které jste mohli použít. Ale sotva jsem si všech těch vymožeností všimla. Trásla jsem se hanbou a ponížením. Pořád jsem se nevzpamatovala z toho, co mi Jacob předhodil.

Proboha, Madeleine!

Máte děsnou nadváhu a mizernou kondici.

Musíme s tím něco udělat.

Jeho slova mě pronásledovala po zbytek víkendu. Nemohla jsem se na nic soustředit, protože se mi přehrávala v hlavě pořád dokola jako mučivá smyčka. V sobotu večer jsem se zkoušela dívat na televizi, ale pořád jsem měla před očima Jacobův úsměšek, když žertoval o možném infarktu. Prohlásil, že jsem *morbidně obézní*. Znělo to mnohem hůř, než když o mně říkali, že jsem obyčejně *tlustá*.

„Nebud' hloupá,“ konejšila mě moje kamarádka Nicole, když jsme se sešly na tapas v restauraci. „Nedovol mu, aby tě zdrtil.“ Avšak z chmur mě nevytrhlo ani její povzbudivé objetí, studené pivo a miska zelených oliv. Nicole je krásná, sebevědomá a úspěšná. I když se snažila, podle mě nemůže pochopit, jakým utrpením procházím.

S Nicole jsem se seznámila hned první den v první třídě. Plakala na hřišti, protože David Streetley ji trefil míčem. Ochranitelsky jsem ji objala a na Davida křikla, že je poka-kánek. Od té doby jsou z nás nejlepší kamarádky, přestože jsme každá jiná. Já se vždycky chtěla vdát a mít rodinu, zatímco ona se víc soustředila na kariéru. Obdivuhodně rychle se vypracovala v restauračním byznysu, až si otevřela vlastní podnik nedaleko kriketového hřiště. Obě moc rády jíme, což máme společné, ale Nicole by nikdy nenapadlo držet dietu. Už jenom proto, že ve volném čase běhá půlmaratony (jen tak pro zábavu) a může klidně jíst jako dostihový kůň, pokud má chuť (a tu ona většinou má).

„Vždycky se mnou můžeš běhat,“ prohlásila a pod stolem

Tři dámy na zhubnutí

mi povzbudivě stiskla ruku. „Pořád je lepší být na čerstvém vzduchu než v zatuchlé tělocvičně.“

Kysele jsem se usmála, protože jsem si vzpomněla na příšerný závod matek. Mimoděk jsem se otrásla. „Nicole, mám tě moc ráda, ale obě víme, že se to nikdy nestane,“ odpověděla jsem a vhodila si do pusy další olivu. „Podle mě musím dnešek odepsat jako špatnou zkušenost, která se nikdy nebude opakovat.“

Byl to Ben, kdo nakonec rozhodl. Ben a jeho pádný argument.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!